सर्गः ५ तवार्हतोभ्यागमनेन हृष्टं मनोनियोगक्रिययो त्सुकं मे। अय्याज्ञया शासितुरात्मना वा प्राप्तोसि संभावयितुं वनान्मां ॥ ११ ॥ इत्यर्घपात्रानुमित व्ययस्य रघोरुदारामपि गांनिशम्य स्वार्थोपपत्तिं प्रतिदुर्व्वलाशस्तमित्यवोचद्वरतन्तुशिष्यः ॥ १२ ॥

तवेति। मे मम मनश्चित्तं तवाभ्यागमनेनागममात्रेण न हृष्टं तुष्टं किन्तु नियोगक्रियया आज्ञया सम्प्रत्यर्थेतृतीया उत्सुकमुत्कण्ठितं किं० तव अर्हतः पूज्यस्य अयि प्रश्नेत्वं शासितु र्गुरोराज्ञया निदेशेन आत्मना स्वतो वा वनादरण्यान्मां संभावयितुं सत्कर्त्तुं प्राप्त आगतोसि ॥ ११ ॥ इतीति वरतन्तु शिष्यः वरतन्तोर्मुनेः शिष्यः छात्रः कौत्सस्तं रघुमितिवक्ष्यमाण प्रकारेण अवोचत् उवाच किं० कृत्वा रघोः उदारां महतीं दात्रीं वा गांवाचं निशम्य श्रुत्वा किं० वरतन्तुशिष्यः स्वार्थो पपत्तिं स्वस्यार्थः प्रयोजनं तस्योपपत्तिं सिद्धिं प्रति दुर्वलाशो दुर्वलानिर्वलाआशा यस्य सः किं० रघोः अर्घ्यपात्रेण अर्घ्यस्य पूजार्थद्रव्यस्य पात्रेण भाजनेन मृन्मयेनानुमितव्ययस्य अनु मितो ज्ञातो व्ययःसर्व्वस्वत्यागरूपो द्रव्यचयो यस्य तस्य ॥ १२ ॥